

[Hjermind.]

sig bevirke, at man ogsaa overvejede frem i Tiden hele Spørgsmaalet om, i hvilken Grad Rettighedsfortabelse skal være knyttet til en saadan Straf, saaledes som man i hvert Tilfælde i Sverige har været inde paa. Men ud fra de Betragtninger, jeg her har fremført om Resocialisering, om Betydningen for hele Samfundet af, at de dømte kommer ind i et ordentligt Arbejde uden at have nogen Mulighed for politisk eller agitatorisk Virksomhed, kan jeg paa mit Partis Vegne i Princippet tilslutte mig det foreliggende Lovforslag, idet jeg som sagt gaar ud fra, at Enkeltheder kan drøftes i et Udvalg.

Jeg haaber, at man i alle Kredse og ganske særlig i Sønderjylland, fra alle Sider vil modtage Lovforslaget som et Udtryk for, at ogsaa Medlemmer af det tyske Mindretal skal ind i Samfundet igen. Ligesom det ærede Medlem Hr. Lorentzen har jeg den Opfattelse, at det har stor Betydning, om Rigsdagen i denne Lovgivning fortsat kunde staa saa enig som muligt, og det er derfor med stor Glæde, jeg af Forhandlingerne ved Lovens Forberedelse kan se, at Lovforslaget kan regne med at møde meget stor Tilslutning her paa Rigsdagen.

Jeg kan ikke ved Behandlingen af denne Lov, som jeg synes man skal have, lade være med at tænke paa de mange, som Besættelsestiden bragte Uret til, gav Sorg eller Nød, baade fysisk Ulykke og Tab, der kan maales i Penge, men ogsaa psykiske Lidelser og Ulykker, som det ikke er let at hjælpe paa. Naar vi nu søger at mildne Vilkaarene for dem, der mere eller mindre svigtede under Besættelsen, skal det ogsaa siges, at der i Dag sidder mange Hundreder, ja, Tusinder af unge, der mistede 3—4 Aar af deres Studietid, som kom ud af deres Uddannelse eller Virksomhed. De led Tab eller Skader, som det ikke er let at maale, og som de slet ikke kom frem med for at blive hjulpet. De traadte blot efter 5. Maj tilbage og maatte begynde forfra.

Ogsaa over for den Lovgivning, vi i 1945 gennemførte om Erstatning til Besættelsestidens Ofre, kunde der med Rette rejses Ønsker om en Revision, og jeg tror, det vilde være af Betydning, om man i Regeringen og her i Tinget vilde overveje, om man helt har opfyldt sine Forpligtelser over for de Tusinder af Unge, som kom ud

af deres Bane ved en Indsats under Besættelsen, og som enten ikke har kunnet faa Erstatning eller har holdt sig tilbage. Efter hvad jeg har faaet oplyst, har man langtfra benyttet det Beløb, man i sin Tid beregnede, at Erstatning til Besættelsestidens Ofre vilde udkræve, og jeg synes derfor nok, der skulde være en Mulighed for ogsaa at overveje dette Problem.

Robert Mikkelsen:

For faa Dage siden havde jeg som mit Partis Ordfører Lejlighed til at redegøre for vor Stilling til den Politik, Regeringen fører over for dem, der under Besættelsen ved Landsforræderi eller nationalt uværdig Optræden gjorde sig skyldig til Straf eller uværdig til Embede efter den Lovgivning, som en enig Rigsdag vedtog efter Befrielsen. Der er for mig ingen Anledning til i Dag, da vi staar over for endnu et Udslag af denne Politik, at sige mange Ord om vor Stilling. Ogsaa vi opfatter Resocialisering af straffede Mennesker som noget væsentligt, noget, der bør stræbes efter. Ogsaa vi er Tilhængere af Fængselsreformer — vi maaske mere end de fleste andre, fordi saa mange af os har prøvet Fængslerne, som de er nu. Ogsaa vi ønsker virksom Hjælp for løsladte.

Vi er enige i, at Reformen tiltrænges paa disse Omraader, og vi kan medvirke til, at de gennemføres. Vi kan blot ikke være med til at kompromittere Humanisme og Frisind ved at gøre disse Begreber til Løftestang for Folk, der vil det stik modsatte. Der er noget trist, noget nedslaaende ved her i Tinget at høre de mange smukke Ord om Retssikkerhed, om Resocialisering, aldrig i Drøftelser om nødvendige Fremskridt for vor Retspleje som Helhed, men altid som Motivering for Særregler til Gavn for dem, der forbrød sig mod Demokratiet og Friheden i vort Land. Der er noget nedslaaende ved at høre den højtærede Justitsminister, som længe før Krigen her i Rigsdagen har gjort sig til Talsmand for et saadant Tilbageskridt, som Genindførelse af Dødsstraffen paa det daværende Tidspunkt vilde være — der er noget nedslaaende ved at høre denne højtærede Justitsminister nu tale for frisindede Reforme, fordi det netop ikke er Udtryk for en Omvendelse fra tidligere Vildfarelser, men for en Vændning videre ad de samme reaktionære Baner.

I en Indstilling fra det Udvalg, der var